

ВЪ СВОБОДНИТЪ ЗЕМИ

Не шумоли Марица край робски бръгове,
не плачатъ тамъ вдовици за свойтъ синове.

Днесъ свободата вѣе могъщи знамена
и радва се и пѣе свободната земя.

И борчески се носи вредъ българската речъ,
не я изкорениха ни огънь, нито мечъ.

*

Учителтъ народенъ не спираше ни мигъ,
просвѣта да раздава на български езикъ.

Дохождатъ край него и старци, и деца
да слушатъ вдъхновено свещенитъ слова.

Разтваряше очитъ съ магическа ржка,
та всѣки да прогледне и види свѣтлина.

Като подземна буря кѣнтѣше слънчевъ вѣкъ:
— Ти пакъ ще си свободенъ, народе мой великъ!

*

Чернѣй ржката Черна съ невѣрния завой
и спомня она страшенъ кръвопролитенъ бой.

Тамъ много родни братя намѣриха смъртъта
въ неравната, но славна борба за свобода.

Ала душитъ млади станѣха на звезди
и свѣтятъ вдъхновено надъ чернитъ води.

Напомнятъ на народа подъ българско небе,
че вѣчно живъ е, който за свободата умре.

*

Кой стѣпя съ крачки твърди, къмъ югъ очитъ впилъ?
Изъ гроба си вѣковенъ е станалъ Самуилъ.

И своитъ войници, прогледнали сега,
събира, за да пазятъ свободната земя.

Звѣнтятъ подкови стари и знамена плущатъ,
войници и другари следъ Самуилъ вървятъ.

И миналото грѣе по-ясно отъ звезда
и обещава свѣтли и нови времена.

О, нѣма да изчезне единъ народъ великъ.
щомъ вѣкове запази народность и езикъ.

Богданъ Овесянинъ